

[Thøstrup.]

Ved ændringsforslag nr. 1239 har vi foreslået en tekstanmærkning, der går ud på at pålægge regeringen at træffe sådanne forholdsregler, at der på finansloven opnås en samlet besparelse på 200 mill. kr., således at besparelsen fordeles på forskellige poster efter regeringens skøn og optages på lov om tillægsbevilling for 1963-64. Denne fremgangsmåde er ikke ny; den højtærede finansminister har selv, da han var forsvarsminister, anvendt den, nemlig i finanslov for 1957-58, ganske vist på et begrænset område inden for forsvarsministeriets budget. Når vi har valgt denne fremgangsmåde, skyldes det, at vi ikke mener os i stand til at finde frem til sådanne enkelte besparelserposter i finanslovsforslaget, som den højtærede regering kan ventes at ville acceptere. Jeg henviser her til den behandling, der har været givet de forskellige forslag til besparelser, som vi har fremsat i lovsform, og hvor regeringen hver gang i kraft af sit flertal i tinget har taget formandskabet i det pågældende udvalg og derefter har anbragt forslaget i den berømte syltekrukke, der er afbildet herude i vandrehallen, og som synes at være et meget karakteristisk redskab i et parlamentarisk folkestyre. Jeg henviser endvidere til, at adskillige sparekommissioner og spareudvalg har, om jeg så må sige, renskrabet finansloven for den art udgiftsposter, som enhver kan se uden skade kan spares, såsom bevilling til gedeavlens fremme o. lign.

Der fandtes i Berlingske Tidende i går, således som det ærede medlem hr. Damsgaard omtalte det, en kronik af overtoldinspektør K. Damsgaard Hansen under overskriften „Spar dog på skillingen!“ og med undertitel „Ineffektivt eller overflødig arbejde inden for statstjenesten bør undgås“. Der er i denne artikel nogle betragtninger, som vi i mit parti ganske kan tilslutte os. Jeg beder om tilladelse til at citere slutningen af denne kronik, der synes mig helt at vise, at den fremgangsmåde, vi har valgt, er den eneste rigtige. Hr. Damsgaard Hansen skriver:

„Det er kort sagt i de tusinder af detaljer, besparelsesmulighederne tilsammen ligger, og kun dér. Hvem skal så have ansvaret for, at der virkelig sker noget? Det kan faktisk alene de embedsmæssige

chefer klare, men dog kun med fornøden stærk backing fra ministre, folketing — og organisationerne ikke at forglemme.“

Det har ikke undgået min opmærksomhed, at det ærede medlem hr. Damsgaard citerede det samme stykke, men jeg finder, at det er så formålstjenligt for tingets medlemmer, endog for den høje regering, at høre det, at jeg har tilladt mig at citere det endnu en gang.

Må jeg dernæst sige, at jeg er enig med hr. Damsgaard Hansen i en række af de betragtninger, som han fremsatte i sin artikel. Når vi taler om besparelser, så er det ikke de såkaldte overførselsudgifter, vi tænker på. Vi vil ikke nedsætte folkepensionerne, invalidepensionerne eller andre lignende sociale ydelser, og dernæst — vi vil i det store og hele heller ikke foretage nedskæringer på anlægsbudgettet. Det, vi retter vor opmærksomhed imod, er netop de ineffektive udgifter. Det er rigtigt, at noget af det vigtigste her er at få begrænset antallet af de opgaver, som staten påtager sig og i det hele taget at begrænse og indskrænke den offentlige virksomhed, hvor det kan ske uden nogen skade. Vi har da også gang på gang fra oppositionens side peget på nødvendigheden af at nedlægge banestrækninger, der ikke bruges i synderlig grad. Vi har peget på nødvendigheden af at indskrænke det store antal af tjenestemænd og tjenestesteder under udenrigsministeriet i udlandet, og vi har peget på nødvendigheden af at omlægge politiets tjeneste således, at den virkelig koncentrerer om at opretholde ordenen og retssikkerheden i vort samfund.

Jeg vil endvidere til de ting, som hr. Damsgaard Hansen har påpeget, gerne føje nogle andre. Jeg kan på det lille område, som jeg til daglig har at gøre med, nemlig retsvæsenet, se, hvordan vi ved rationalisering kunne spare både folk og penge, og jeg er tilbøjelig til at tro, at akkurat det samme er tilfældet en række andre steder. Må jeg fra mit eget lille område nævne en ting, som at fotokopiering af tinglysningsgenparter hidtil ikke har været tilladt. Jeg har indtryk af, at man heldigvis er ved at ændre dette, og der vil herved kunne spares ganske overordentlig megen tid og tillige ikke så få udgifter.

I adskillige sociale institutioner — det er